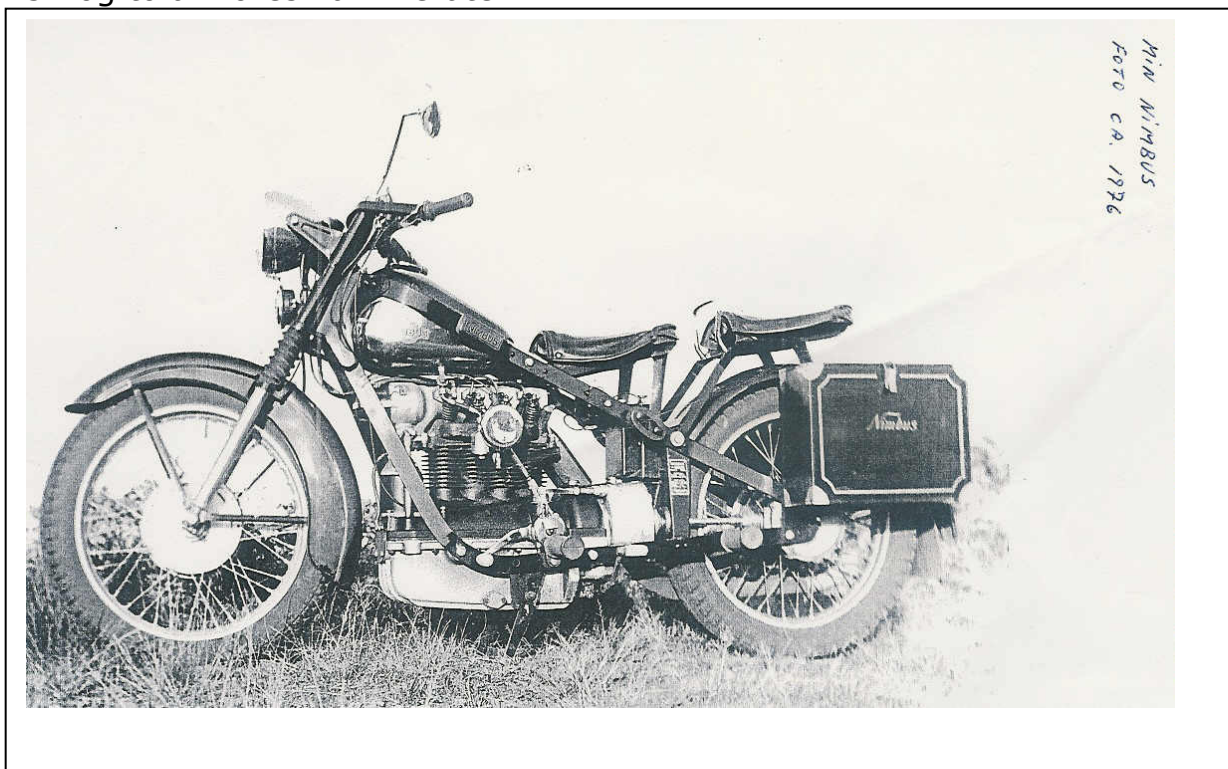


Om at Anskaffe sig en *Nimbus*, - skrevet af Arne Raundahl, maj 1974.

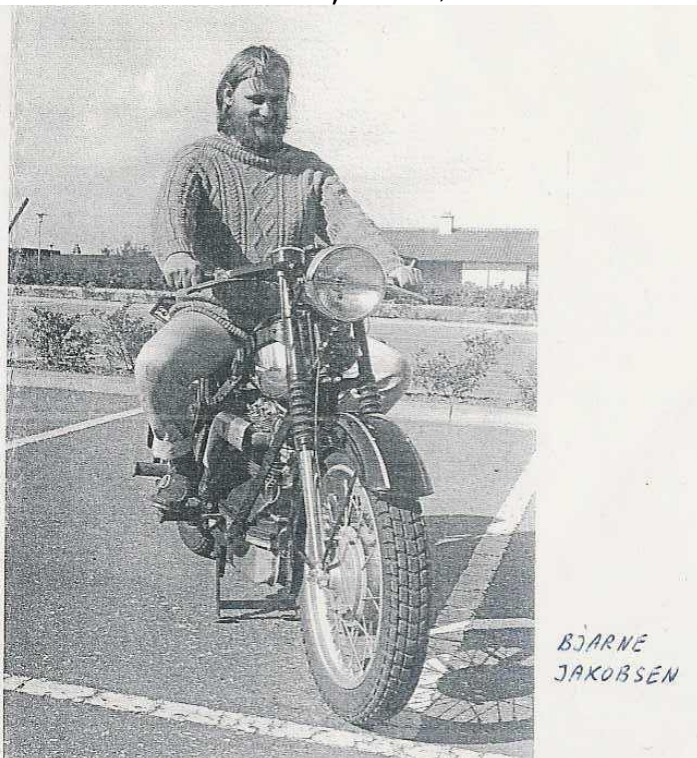
Hvad er det, der skaber den helt specielle atmosfære omkring en Nimbus? Ja, det kan selvfølgelig være ret individuelt, hvad man lægger vægt på, men noget af det centrale, mener jeg, må være følgende! 1. Den er dansk 2. Det er en veterancykel 3. Den helt specielle konstruktion af stel og motor, og dertil kommer så alle de oplevelser, der er knyttet til den – og det er netop om en sådan, jeg godt kunne tænke mig at fortælle.

Se, en Nimbus er jo ikke bare en motorcykel, man går hen og køber ved den nærmeste motorcykelforhandler, som man ville gøre, hvis det drejede sig om anskaffelse af en af de nyere maskiner. Næh, her må man lægge en hel anden taktik for dagen. Først må man have interesse og "kærlighed" for "sagen". Dernæst pløjer man utallige motorcykelannoncer igennem. Ringer land og rige rundt. Er rundt og se på forskellige eksemplarer, der som regel er i en sådan tilstand, at man ligger søvnløs de næste par nætter af væmmelse. Det eneste der altid er i orden er prisen. Det er helt utroligt, hvad folk kan få sig selv til at forlange for rene vrage. Ikke fordi en Nimbus har "værdi" for dem, men fordi de ved at det har den for os andre. Det er desværre en af de ondt, der følger med, når der går mode i sagen.

Nå tilbage til det jeg egentlig ville fortælle. Min interesse for Nimbus kan jeg helt og holdent tilskrive en person, nemlig Ejgil Pedersen mdl. Nr. 131. Efter at have reflekteret på adskillige annoncer i "Jyllandsposten", fandt vi endelig frem til en mand i Sdr. Onsild som havde nogle eksemplarer til salg. Så en lørdag eftermiddag sidste år (1974. red.) kl. ca. 14.00., begav vi os så af sted fra Nr. Nissum. Vi kørte i Ejgils bil, og var foruden os to; Bjarne Jakobsen mdl. Nr. 132 og to af vores kammerater.



Vi havde en dejlig tur derover, og efter at have spurgt en af de lokale indfødte om vej, fandt vi da også frem til manden. Det gik snart op for os, at han var en rigtig handelsmand, forstået på den måde, at han kun rørte ved ting der kastede penge af sig. Han havde en hel hal med forskellige ting, såsom glasfiberbåde, landbrugsmaskiner, en næsten ny Yamaha motorcykel, påhængsmotorer og så det vi var kommet for – 3 stk. Nimbus, hvoraf kun den ene var i stand til at flytte sig selv. Den påstod han så til gengæld var hovedrepareret, hvilket vi betvivlede meget stærkt. Vi fik en prøvetur på den, og det var alt det den kunne trække to mand, Bjarne og mig selv. Vi var mildest talt meget skuffede. Hvad skulle den koste?. Ja der var en fast pris på 4000,- kr., med mindre de to andre var med i samme handel, så kunne vi få det hele til kr. 6.000,- Så kørte vi –

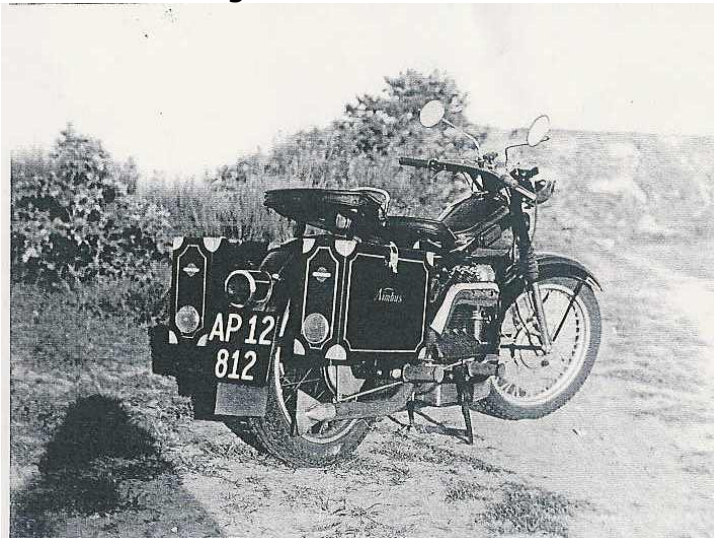


Det var efterhånden blevet kaffetid, og da Niels Chr., der er en af vores kammerater, havde en søster ikke så langt derfra, besluttede vi os at aflægge hende et besøg. Vi blev godt modtaget med kaffe og tips-fodbold, og samtalen kom selvfølgelig på et eller andet tidspunkt ind på Nimbus. Det ærgrede os lidt, at vi skulle komme hjem med uforrettet sag, så efter en kort diskussion blev vi enige om at ringe til manden i Nr. Onsild for at give ham vores absolutte sidste bud på kr. 3000,-

Desværre husker jeg ikke samtalen ordret, kun at det var Bjarne der førte den, og at han ikke sparede på krudtet. Resultatet var negativt, hvad vi er lykkelige for i dag.

Efter kaffen var vi så ude at se på gården og besætningen, og det endte med at vi blev inviteret på aftensmad, hvad vi ikke kunne sige nej tak til. Mens vi sad og spiste, faldt snakken igen på Nimbus, og karlen på gården fortalte os om en mand i Mariager, som havde en hel masse.

Vi tyggede hurtigt af munden, og sagde pænt farvel og tak for god behandling, og satte så kursen mod Mariager. Her snakkede vi med nogen, som kendte vedkommende, og de fortalte, hvor han boede. Efter lidt køren rundt fandt vi ham og fik at vide, at ikke én af de 25 stk. han havde, var til salg. Vi stod måbende og skuffede. Så sagde han at han kendte en ung fyr dér i Mariager som havde en Nimbus, som han vistnok ville sælge.



Nå, på én igen. Vi var efterhånden ved at have lidt blod på tanden. Da vi ankom til den unge fyrs bopæl, var han selvfølgelig ikke hjemme, men hans lillebror bød os indenfor, for han ville vistnok snart komme. Det gjorde han altså også. Klokken var på det tidspunkt været ca. 20.30. Det var en mægtig flink fyr, som fortalte os, at han gennem de sidste tre år havde gået og arbejdet på den Nimbus, som han nu så sig nødsaget til at sælge p.gr. af et uheld han havde haft med sin mors ilforegående vinter, og at hun nu krævede pengene på bordet.

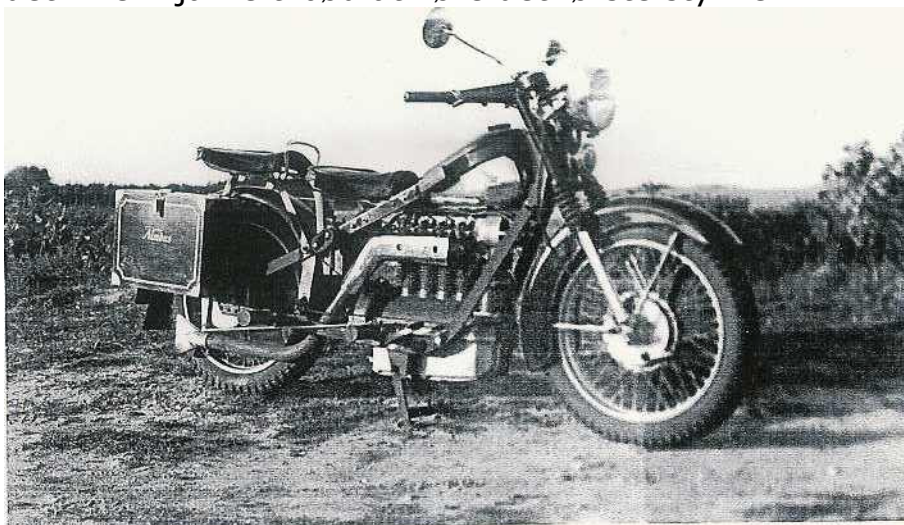
Vi kørte så ned i byen til den garage, hvor han havde den stående og sikke et syn, der ventede os. Det var hele turen værd! Aldrig havde vi set så flot en Nimbus. Den var forkromet både her og der, men kun på de rigtige steder, naturligvis. Fuldstændigt nylakeret over det hele, foretaget af en dygtig fagmand. Motoren hovedrepareret, Nyt bagtøj, Næsten nye dæk. Kort sagt: et rigtigt pragteksemplar af slagsen, der med tydelighed var vokset frem af sand interesse og kærlighed til Nimbussen. Vi var alle ovenud af begejstring. – Men lige pludselig var det som om det mørknede lidt: Hvad ville han forlange for sådan en i sådan en stand?? Sagen var jo at Bjarne og jeg havde besluttet at købe en i fællesskab, og havde snakket om et beløb på ca. kr. 2500 – 3000,- tilsammen. Det lyder ikke af ret meget, og det er det heller ikke, men grunden er bare den, at vi studerer begge to, og må anses for mindrebedemlede.

Nå, der var jo ingen vej udenom, så vi spurgte om prisen. Den skulle koste omkring 4.000,- kr. Det var en yderst rimelig pris sådan set, men så meget havde vi slet ikke med. På den anden side ville vi nødt til at lade denne chance gå fra os. Den stod jo med nummerplade og det hele på, lige parat til at køre hjem. Vi snakkede lidt om det og bød ham så 3500 kontant.

Det kunne vi kun gøre, fordi det viste sig, at Niels Chr. havde sit checkhæfte på sig, og at han var villig til at låne os dem.

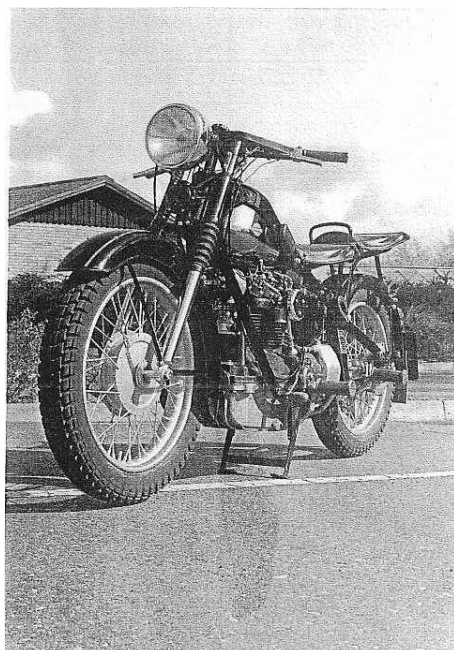
Han tøvede lidt, men tog så imod tilbudet. Derefter tog vi så hjem til ham og ordnede pengesagerne.

Da vi så skulle have Nimbussen startet, viste det sig at batteriet var kørt næsten helt ned, og vi måtte derfor starte den ved hjælp af et par ledninger over til bilens batteri. Og så begyndte hjemturen. Klokken har vel været ca. 22.30. Ingen af os havde tøj med til en sådan tur. Dvs. ingen handsker, ingen styrthjelm, ingen støvler, ingen ekstra bukser, og dertil kom så, at vi var nødt til at spare på strømmen, og derfor måtte køre uden lys. Nå Bjarne og jeg blev enige om at skiftes til at køre, for have den med hjem, det ville vi, koste hvad det ville. Bjarne tilbød at køre det første stykke.



Det skal lige siges, at han på det tidspunkt ikke var i besiddelse af et kørekort. Vi havde aftalt med Ejgil at han skulle køre foran og Nimbussen bagved i tilpas afstand. Når Ejgil så lige ville kontrollere om Bjarne eller jeg var med, skulle han blinke med stoplyset, og så skulle vi lige give et glimt med lyset på Nimbussen. Systemet fungerede upåklageligt.

Nu var vi så heldige at det var måneskin med let drivende skyer, så vi engang imellem kunne køre efter de hvide striber på midten af vejen. Ellers var det eneste vi havde at køre efter, lyset bag på bilen. Det var også godt nok, men det havde alligevel visse ulemper. F.eks. i svingene, hvor vi havde en tilbøjelighed til at følge i en lige linie efter bilen, så vi langsomt havnede ovre i den venstre side. Når modkørende biler havde passeret Ejgil, blændede de op lige i hovedet på os, så vi et øjeblik var blindede.



Så skete der det, at Nimbussen med kortere og kortere mellemrum gik i stå, og hver gang måtte vi starte ved hjælp af bilen. Vi kunne så regne ud at ladesystemet åbenbart ikke virkede, og at vi udelukkende kørte på batteriet. Det var derfor nødvendigt at finde en servicestation for at få ladet det op, og vi kørte derfor til Hobro. I Hobro kørte vi så rundt på må og få i byen og kom selvfølgelig også forbi politistationen. Det er vi siden hen blevet bebrejdet meget for af Bjarne, som jo kom lige bagefter os uden lys og kørekort. Vi andre syntes det var vældigt sjovt, men det kan han stadig væk ikke forstå.



Forfatteren Arne Raundahl m. sort jakke i midten. Fra venstre: Ejgil Pedersen, Svend Stigård, Arne Raundahl, Jens Bjerregård og Bjarne Jakobsen

Til sidst kørte vi ind på en parkeringsplads for at diskutere situationen. Vi blev enige om at Ejgil skulle forsøge at finde en servicestation, mens Bjarne og jeg blev ved Nimbussen. Det lykkedes ham ikke, da det var blevet temmelig sent, men han havde fundet ud af, hvordan vi skulle komme ud af byen igen, og lige i udkanten af byen så vi at der var lys i privaten ved en servicestation. Vi holdt ind og gik op og ringede på. Det varede noget før, der blev lukket op. Det var

en forholdsvis und mand, og i forklarede ham vores noget kedelige situation. Han var meget flink og forstående, så vi fik hurtigt en opladning tilrimelige penge. Vi takkede ham mange gange og drog så videre.

Derefter gik det faktisk uden problemer resten af vejen, bortset fra at Bjarne og jeg frøs værre end et par små hunde. Vi var hjemme i Nr. Nissum kl. ca. 02.30 om natten.

Her fejrede vi købet, med et bedre måltid bestående af rødspættefileter og torskerogn på et stykke rugbrød. Herefter gik Bjarne ind i et varmt bad, og jeg direkte i seng, men i løbet af et par dage havde vi da fået varmen igen. Moralen må være; at man ikke kommer sovende til en Nimbus.

Artiklen gengivet med forfatteren Arne Raundahls tilladelse og fotos venligst bidraget af samme pr. marts 2006